

TORNAI JÓZSEF

Hét csillagok közé!

Istenem, istenem, állítsd meg az időt,
állítsd meg, állítsd meg
ujjongó napjaim,
ó nem szabad tovább futni, elhallgatni
fiatalkoromat,

mikor még harangok kívánsága voltam,
mikor még templomok népmeséje voltam,

nem szabad elárulni,
levedleni régi bőröm,
nem szabad, nem szabad,

istenem, istenem, mondd meg, hogy az idő
rajtam nem fog,
nem fog a szemvakság,
nem hagy el húseróm,

fölvillanásaim
az agyamban,
ágyékomban az Évák,
megbolydulnak a paradicsom fái
büntől és tébolygástól,

én vagyok a mélyerdőn remegő vad,
kórón szitakötő,
nem adom meg magam,
(minden háborúm sárba hullt),
nem teszem le a fegyvereim:
újjánövök a szenvedéstől,
újjá a kék rontásoktól,

istenem, istenem, állítsd meg az időt,
hét csillagok közé
végy föl engem!

Libidó-egyetem

Ötven évek alatt vad kilenc szerelem:
ez az én libidó-egyetemem.

Nyolcvan vagyok és már csak az álom
fon össze néha nősténnyel az ágyon.

Egyiküknek olyan harmatos segge volt,
„hogy lelkem könnyes forráságban fuldokolt”,

amint Babits írta gyanútlan tébolyáról,
nem tudhatta, milyen hús-turjánba gázol.

Szerelem, szerelem, átkozott gyötrelem:
ez az ördög esett kilencszer is nekem!

A lehullott bugyi, égre-emelt combok
előtt voltam rém-agy, révült, csikó-boldog

vágy-rühes, hogy aztán újra megöleljek
valakit, ki miatt bűnhődnöm kellett,

az Édes otthagzott, a nemiség vesztés,
jaj, eleve-kimondott szemkimeresztés!

Vér parancsol, végül lehullsz gondba, éjbe,
a legszebb asszony is a szenvedés kése,

belevág testedbe, fáj, szakad föl minden
hajt, vonaglik a szív s döglük mindétiglen.

Széles, nyári kalap

Megkérdezte tőlem a megállóban,
egy furcsán hangzó nevű utca hol van?...

Széles, nyári kalap. És gyönyörű volt.
És nem felejttem el azt a mosolyt,

amellyel biztatott, hogy beszélgetne
még velem. A Nap csak szépítette.

Néztem a dereka, a lába, a melle vonalát.
Testén a szinte fölroppenő, könnyű ruhát,

és elgondoltam... De azt is, hogy minek
szeretnék meg ilyen fiatal szívet?

ilyen erőtlenül, ilyen öreg ember, aki alig él?
„Erre forduljon be kétszer és pontosan odaér.”

Nem érted?

Nem érted? Amíg él
a tudatalattid, föl is ér
az agyadba, özönlik valami
tenger: nem lehet visszafordítani,
te vak csíra, egy vagy vele:
állatáldozata és vérivó istene.
Ünnepi-ős gyászzene ritmusa
táncol, nincs hova
menekülnöd előle, hallod
a késő krétakori hangot.

*Nem érted? Meg kell merülnöd
abban, amit féltestvéred küldött:
a természet le-fölhúzó szellem,
tudod, hogy lehetetlen
megszólítanod, mégis
tavaszok sirálya vagy:
az örök panasz, aki harcol,
hogy percét kihassa a Napból.*

*Nem érted? Azért van idő
és nincs, mert a rádtekeredő
úr még hagyja, hogy odafesd
az ég falára véletleneidet.
Vésd szélbe kobalt-szavaidat,
szegény lábatlan földönfutó!
A játék játékosoknak való.*

